

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Na základě rozhodnutí Komise ze dne 5. června 2002⁽¹⁾ týkajícího se „státní podpory týkající se osvobození od daně a úvěrů za zvýhodněných podmínek, které byly poskytnuty podnikům veřejných služeb, jejichž majoritními akcionáři jsou veřejné subjekty“ bylo prohlášeno, že státní podpora, režim osvobození od daně stanovený v čl. 3 odst. 70 zákona č. 549/1995 a čl. 66 odst. 14 legislativního nařízení č. 331/93 v pozměněném znění ve prospěch akciových společností provádějících místní veřejné služby, v nichž jsou majoritními akcionáři veřejné subjekty, je neslučitelná se společným trhem. Rozhodnutí Komise se netýkalo konkrétních společností, ale vztahovalo se na společnosti založené ve smyslu článku 22 zákona č. 241/1990 na základě kapitálu, jehož majoritním vlastníkem jsou veřejné subjekty. Nebylo tedy oznámeno žádné společnosti (a ani účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek) vzhledem k tomu, že specificky neurčovalo jednotlivé adresáty. Italský stát na základě legislativního nařízení č. 10 ze dne 15. února 2007 provedl výše uvedené rozhodnutí, přičemž úkol v souvislosti s navrácením svěřil daňovým úřadům. V důsledku toho daňový úřad v Mantově dne 29. března 2007 oznámil účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek příkaz k zaplacení částky ve výši 1 748 289,75 eur a úroků ve výši 912 180,64 eur.

Jelikož však majoritními akcionáři účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek nejsou veřejné subjekty, ale jejími akcionáři jsou pouze veřejné subjekty, nemohou se na ni vztahovat „úvahy Komise a její rozhodnutí“.

Účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek jsou svěřeny in house místní veřejné služby, jejichž správu již obec Mantova poskytla obecnímu podniku (ASM), který byl přeměněn na účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek ve smyslu zákona č. 127/97.

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek spravuje veřejné služby v rámci režimu monopolu v především místním rozsahu, aniž by mohla ovlivňovat volnou hospodářskou soutěž, která nemůže existovat vzhledem k tomu, že neexistuje trh.

Společnost, jejímiž vlastníky jsou pouze veřejné subjekty, není ničím jiným než nepřímým orgánem sdružených obcí, které jsou skutečnými adresáty daňové podpory, což Komise zpochybňuje.

Z objektivních i subjektivních důvodů tedy osvobození od daně přiznané účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek nelze klasifikovat jako nedovolenou státní podporu v rozporu s ustanoveními článku 87 Smlouvy.

Z výše uvedených důvodů byla u Soudu prvního stupně proti výše uvedenému rozhodnutí Komise podána žaloba, věc T-175/07, přidělená čtvrtému senátu, o které Soud rozhodl usnesením o nepřipustnosti ze dne 17. září 2007 z důvodu, že nebyla dodržena lhůta podle čl. 230 pátého pododstavce Smlouvy o ES, podle něhož žaloba na neplatnost musí být podána ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení navrhovateli nebo ode dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl podle čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Soudu.

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek tvrdí, že takový závěr postrádá opodstatnění, také s ohledem na rozsudky

ze dne 17. září 1980 (730/79)⁽²⁾, ze dne 14. listopadu 1984 (323/82)⁽³⁾, ze dne 12. prosince 1996 (T-358/94)⁽⁴⁾, a zvláště na rozsudek třetího senátu Soudního dvora ze dne 23. února 2006 ve věci C-346/03⁽⁵⁾, podle něhož na základě podaného kasačního opravného prostředku navrhuje změnu napadeného usnesení.

Žaloba u Soudu prvního stupně byla totiž podána bezprostředně poté, co se účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek dozvěděla, že je mezi adresáty rozhodnutí Komise, totiž když jí bylo oznámen příkaz k zaplacení vydaný daňovým úřadem.

Dále účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek uvádí jiný důvod, kterým napadá usnesení Soudu prvního stupně, podle něhož bylo toto opatření výsledkem nesprávného použití článku 225 Smlouvy.

Je totiž třeba, aby žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise byla považována za úzce související s vlastním návrhem, že se účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek toto rozhodnutí netýká, přičemž se z toho důvodu navrhuje změna usnesení Soudu prvního stupně, a to s ohledem na prohlašovanou nepřislusnost *ratione materiae* tohoto soudu.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2003, L 77, s. 21.

⁽²⁾ Recueil 1980, s. 2671.

⁽³⁾ Recueil 1984, s. 3809.

⁽⁴⁾ Recueil 1996, s. II-2109.

⁽⁵⁾ Sb. rozh. 2005, s. I-6159.

Kasační opravný prostředek podaný dne 19. listopadu 2007 S.A.B.A.R. SpA proti usnesení Soudu prvního stupně (čtvrtého senátu) vydanému dne 17. září 2007 ve věci T-176/07, S.A.B.A.R. SpA v. Komise Evropských společenství

(Věc C-501/07 P)

(2008/C 37/05)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: S.A.B.A.R. SpA (zástupci: E. Coffrini a F. Tesauro, advokáti)

Další účastnice řízení: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

- zrušit nebo zcela změnit usnesení Soudu prvního stupně, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek, a po právu rozhodnout,
- vyhovět návrhovými žádáními předloženými v prvním stupni.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Rozhodnutím Komise ze dne 5. června 2002 ⁽¹⁾ „o státní podpoře ... ve formě osvobození od daně a zvýhodněných úvěrů ve prospěch podniků veřejných služeb s většinou kapitálovou účastí veřejnoprávních subjektů“ [*neoficiální překlad*] bylo shledáno, že režim osvobození od daně z příjmů stanovený čl. 3 odst. 70 zákona č. 549/1995 a čl. 66 odst. 14 nařízení s mocí zákona č. 331/1993, převedené do zákona a ve znění pozdějších předpisů, ve prospěch akciových společností s většinou kapitálovou účastí veřejnoprávních subjektů, jež poskytují veřejné služby na místní úrovni, zakládá státní podporu neslučitelnou se společným trhem. Rozhodnutí Komise se nevztahovalo na konkrétní společnosti, nýbrž na společnosti založené podle článku 22 zákona č. 241/1990 s většinou kapitálovou účastí veřejnoprávních subjektů. Z tohoto důvodu nebylo rozhodnutí oznámeno žádné společnosti (tedy ani navrhovatelce), neboť nebyli určeni žádní konkrétní adresáti. Italský stát nařízením s mocí zákona č. 10 ze dne 15. února 2007 provedl výše uvedené rozhodnutí a uložil Agenzie delle Entrate (finanční úřady), aby vymáhaly vrácení předmětných částek. Agenzia delle Entrate v Guastalle proto dne 20. března 2007 zaslala navrhovatelce následující platební výměry: platební výměr č. 3796 ze dne 15. března 2007 na celkovou částku 1 912 128,47 EUR zvýšenou o úroky ve výši 2 192 225 EUR; platební výměr č. 3799 ze dne 15. března 2007 na celkovou částku 815 406,97 EUR zvýšenou o úroky ve výši 783 529 EUR a platební výměr č. 3800 ze dne 15. března 2007 na celkovou částku 439 549,29 EUR zvýšenou o úroky ve výši 712 588 EUR.

Společnost podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka) však není společností s většinou kapitálovou účastí veřejnoprávních subjektů, ale společností s úplnou kapitálovou účastí veřejnoprávních subjektů. Z tohoto důvodu na ni nelze uplatnit „úvahy a rozhodnutí Komise“.

Navrhovatelka vlastními silami („in house“) zajišťuje veřejné služby na místní úrovni v osmi sdružených obcích a byla založena právě za tímto účelem v souladu s podmínkami stanovenými zákonem.

Navrhovatelka zajišťuje na místní úrovni jako jediná veřejné služby, aniž by měla možnost ovlivnit volnou hospodářskou soutěž, která nemůže existovat tam, kde neexistuje trh.

Společnost, na které mají plnou kapitálovou účast veřejnoprávní subjekty, není ničím jiným než nepřímým orgánem sdružených obcí, které jsou skutečnými příjemkyněmi podpory, kterou Komise napadá.

Z výše uvedených důvodů bylo výše uvedené rozhodnutí Komise napadeno žalobou u Soudu prvního stupně (číslo věci T-176/06). Věc byla přidělena čtvrtému senátu. Soud prvního stupně ve věci vydal dne 17. září 2007 usnesení o nepřipustnosti žaloby z důvodu zmeškání lhůty podle čl. 230 odst. 5 ES, podle kterého žaloba na neplatnost musí být podána ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu,

ode dne jeho oznámení navrhovatelí nebo ode dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl, v souladu s čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně.

Navrhovatelka tvrdí, že takovýto závěr je nepodložený zejména s ohledem na rozsudky ze dne 17. září 1980 (730/79) ⁽²⁾, ze dne 14. listopadu 1984 (323/82) ⁽³⁾, ze dne 12. prosince 1996 (T-358/94) ⁽⁴⁾ a zvláště pak s ohledem na rozsudek třetího senátu Soudního dvora ze dne 23. února 2006 ve věci C-346/03 ⁽⁵⁾. Z tohoto důvodu je v opravném kasačním prostředku navrhováno, aby bylo usnesení Soudu prvního stupně změněno.

Žaloba byla Soudu prvního stupně podána, okamžitě poté, co se navrhovatelka dozvěděla, že je jedním z adresátů rozhodnutí Komise, tj. když jí byly oznámeny platební výměry vydané Agenzia delle Entrate.

Usnesení Soudu prvního stupně je rovněž napadáno z důvodu, že toto rozhodnutí nesprávně použilo článek 225 ES.

S návrhem na zrušení rozhodnutí Komise musí být totiž zacházeno tak, že je nerozdílně spjat s návrhem, aby se na navrhovatele uvedené rozhodnutí nevztahovalo.

Je tedy navrhováno, aby prvoinstanční usnesení bylo změněno rovněž s ohledem na věcnou nepřislusnost, na kterou poukazuje soudní orgán.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2003, L 77, s. 21.

⁽²⁾ Recueil 1980, s. 2671.

⁽³⁾ Recueil 1984, s. 3809.

⁽⁴⁾ Recueil 1996, s. II-2109.

⁽⁵⁾ Sb. rozh 2005, s. I-6159.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 19. listopadu 2007 – Compañía Española de Comercialización de Aceite, SA v. Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) a Administración del Estado

(Věc C-505/07)

(2008/C 37/06)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo